

Není tedy ani v této příčině podle č. 2. § 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací opodstatněn.

V otázce správnosti právního posouzení sporné věci odvolacím soudem jsou dovolací vývoody opakovaním právního názoru dovolatelem v řízení soudy první stolice a v řízení odvolacím hájeného, jehož podstatou jest, že prodloužením nájemní doby není prodloužena nájemní smlouva ve příčině výše nájemného. Dovolatel nebdá právní podstaty nájemní smlouvy, která podle § 1094 obč. z. platí za zcela dojednanou a užívání věci pokládá se za koupené, jakmile se smluvní strany dohodly o podstatných kusech nájmu, to jest o věci a ceně. Také nebdá doslovu § 2 odst. 3. zákona o ochraně nájemníků, podle kterého se na určitou dobu uzavřené smlouvy nájemní pokládají po dobu platnosti zákona za učiněné na neurčitou dobu, tedy prodloužuje se tímto ustanovením nájemní smlouva, to jest všechny její »podstatné kusy«, kterými jest podle § 1094 obč. z. nájemní předmět a výše umluvené činže a není myslitelné, aby na určitou dobu učiněná a zákonem na neurčito prodloužená nájemní smlouva jako taková přestala po zákonitěm prodloužení existovati, neboť kdyby měla zaniknouti dohoda o výši nájemného, už by tu nebylo nájemní smlouvy vůbec a nebyla by podle § 2—3 odst. zák. o ochr. náj. prodloužena nájemní smlouva, nýbrž, kdyby byl dovolatelův právní názor správný, byla by nájemní smlouva původní zrušena a nahrazena novou, jinou smlouvou.

Ve skutečnosti se dovolatel tím, že se dožaduje žalobou zaplacení činže, »která odpovídá hodnotě nájemního předmětu«, o níž bez dalšího bližšího odůvodnění prostě uvádí, že činí 56.000 Kč ročně, domáhá vůči žalované straně ujednání nové smlouvy nájemní, při čemž jednostranně nucuje žalované straně místo staré, ročně podle smluvního ujednání 8500 Kč činící činže, novou, ale čtvrtletně 14.000 Kč činící činži. Je tedy dovolání bezdůvodné a nelze mu vyhověti. r.

Fuse společenstva s jiným společenstvem není ničím jiným než zvláštním způsobem zrušení družstva; má-li tedy družstvo splynouti s jiným, nutno předem usnésti se na jeho zrušení a likvidaci a tu též provésti.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 28. listopadu 1929 R I 647/29.
Krajský soud v Písku Firm 1201/28.)

Nájemní a stavební družstvo v R. usneslo se na zrušení a po provedené likvidaci, která byla valnou hromadou schválena, bylo vymazáno v obchodním rejstříku a spojilo se s jiným družstvem téhož druhu v P.

Několik členů bývalého družstva v X žádalo o nové zapsání tohoto družstva uvádějíce v návrhu, že likvidace nebyla provedena správně.

První soud zamítl návrh.

Soud rekursní potvrdil usnesení to.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolací stížnosti. Odůvodnění: Napadené usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, není ve zřejmém rozporu se zákonem ani se spisy, a není ani stíženo zmatečností. Není tu tedy podmínka § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. a nemohlo býti dovolací stížnosti vyhověno.

Vzhledem k vývodům této stížnosti dlužno však dodatí toto:

Jak nejvyšší soud již vyslovil v plenárním usnesení ze dne 21. června 1923 č. pres. 540/23 (číslo 2753 sb. n. s.), nemí k zápisu výmazu likvidace firmy vůbec třeba svolení berní správy ve smyslu § 8 zákona ze dne 17. února 1920 č. 134 sb. z. a n. Bylo ho ovšem třeba k zápisu usnesení o dobrovolném zrušení společenstva, rejstříkový soud si však před vyřazením opovědi zrušení a likvidace družstva ze dne 8. listopadu 1928 nevyžádal tohoto svolení a povolil zápis usnesením ze dne 19. listopadu 1926 čj. Firm 1056/26.

Než tato závada byla odklizená dodatečným prohlášením berní správy v Prachaticích ze dne 13. listopadu 1929, že proti výmazu firmy »Nájemní a stavební družstvo v R.«, zapsané společenstvo s ručením obmezeným v likvidaci nečiní námitek.

I jinak bylo vyhověno podmínkám, jež třeba splniti před výmazem firmy. Rské společenstvo usneslo se na valné hromadě dne 5. září 1926 na likvidaci po sloučení se stejným družstvem v P. Zákon ze dne 9. dubna 1873 č. 70 ř. z. se sice výslovně nezmiňuje o fusi jako zrušovacím důvodu, než fuse dle své právní povahy není ničím jiným než zvláštním

způsobem zrušení Družstva usnesením společenstva (§ 36 č. 2 úvod. z.). Má-li tedy společenstvo splynouti s jiným, nutno se předem usnésti na jeho zrušení a likvidaci, což se právě stalo na valné hromadě z 5. září 1926. Jinak bude obdobně použiti také předpisu čl. 247 obč. zák., při čemž je však nezbytně třeba zachovati se i podle § 40 zák. družstevního, co do vyzvání věřitelů, aby se u společenstva přihlásili (viz: Dr. Em. Stross: das oesterr. Genossenschaftsrecht str. 245 a srovnej Dr. K. Hermann Otavský: všeobecný zákon obchodní str. 851 a II. díl str. 1774). Toto vyzvání jest ve spisech vykázano.

Valná hromada ze dne 26. října 1927 schválila konečnou likvidační bilanci, udělila likvidatorům absolutorium a usnesla se na výmazu družstva ze společenstevního rejstříku, tedy na výmazu likvidační firmy. Podle konečné bilance vyvažují pasiva družstva jeho aktiva.

Není tedy závady, aby navrhovaný výmaz nebyl povolen. Vyslovují-li stěžovatelé domněnku, že likvidační bilance nebyla správná, nemůže to vyvrátiti skutečnost, že byla valnou hromadou schválena a že bylo likvidatorům dáno absolutorium. Bilance byla sestavena ke dni 28. října 1927 a téhož dne byla valnou hromadou schválena a absolutorium likvidatorům uděleno. Tím dnem nutno tedy pokládati likvidaci zrušeného družstva za skončenou.

Pokud byla zamítnuta opověď stěžovatelů k opětovnému zápisu družstva, stačí poukázati k důvodům, jež uvedeny jsou již v rozhodnutí nejv. soudu pod č. 3602 sb. nejvyš. soudu. r.

Rejstříkový soud není oprávněn přezkoumáti zákonnost postupu valné hromady při volbě členů představenstva akciové společnosti, proto není oprávněn při opovědi nově zvolených členů představenstva požadovati výkaz o řádném svolání valné hromady.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. prosince 1929 R I 852/29.
Krajský soud v Litoměřicích Firm 3877/29.)

Rejstříkový soud vrátil opověď akciové společnosti k předložení výkazu, že byla valná hromada, ve které členové představenstva byli zvoleni, řádně svolána.

Společnost si do tohoto usnesení stěžovala, avšak soud rekursní stížnosti nevyhověl.

Odůvodnění: Stěžovatelka napadá usnesení soudu první stolice, poněvadž prý soud rejstříkový není oprávněn zkoumati zákonnost usnesení valné hromady, ve které členové představenstva byli zvoleni.

Stěžovatelka není v právu. Neboť mínění jejímu bylo by lze jen tenkrátě přisvědčiti, kdyby, jak Staub Pisko v § 34 a k čl. 224 obč. z. uvádí, usnesení valné hromady nebylo předmětem zápisu do obchodního rejstříku. Tomu však v daném případě tak není, neboť zápis nově zvolených členů představenstva do rejstříku má se státi na základě usnesení valné hromady.

Příkaz soudu k doplnění opovědi nemůže odstraniti, zrušiti ani poukaz stěžovatelky na tu skutečnost, že stěžovatelka jako akciová společnost podléhá dozoru správních úřadů. (Staub Pisko § 34 b k čl. 224 obč. z.)

Nejvyšší soud vyhověl dovolací stížnosti, zrušil obě nižší usnesení a nařídil prvnímu soudu (rejstříkovému), aby nehledě k důvodům, pro které byla opověď vrácena, o ní po zákonu jednal.

Odůvodnění:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu pro zjevný rozpor se zákonem a stížnosti její nelze upřiti oprávnění.

Podle spolkového zákona ze dne 26. listopadu 1852 č. 253 ř. z., jehož jest použiti na akciové společnosti, jak patrné z § 32 uvoz. zák. k obč. zákoníku, podléhají akciové společnosti dozoru správních úřadů a proto není třeba, aby rejstříkový soud přezkoumal zákonnost postupu valné hromady při volbě členů představenstva, akciové společnosti.

Takové přezkoumací právo lze přiznati rejstříkovému soudu pouze tehdy, když zápis usnesení valné hromady do obchodního rejstříku má konstitutivní význam, takže jest povinností rejstříkového soudu, aby samostatně zjistil jak věcné tak formální předpoklady platnosti takového zápisu. O takové usnesení tu však nejde, což rekursní soud přehlíží, nařikávané usnesení odporuje proto zřejmě zákonu a vyhovujíc dovolací stížnosti bylo se usnésti, jak se stalo. (Srov. Komentář Staub